

Originalmanuset till EN KICK PÅ ROUTE 66 publicerad i ALLT om MC nr 2 -07

Vi dagdrömmer alla, det skiftar ju grått till ljusare blått och så plötsligt passar drömmen om

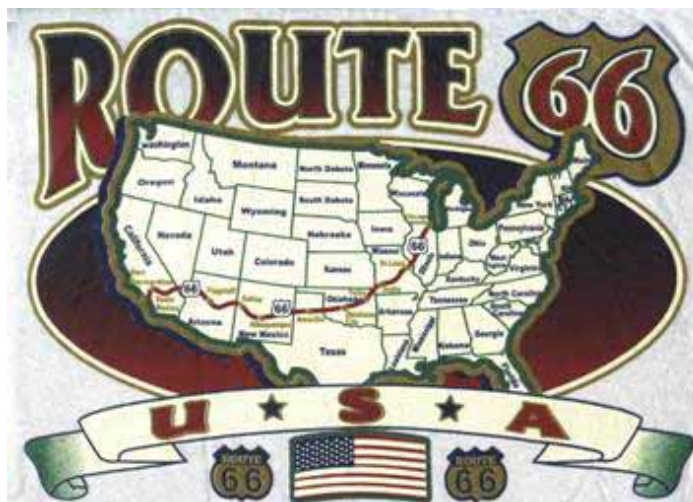

USA in i ett mönster av uppkomna omständigheter. Man blir inte yngre med åren, eller friskare heller, men dollarkursen förutsades på hösten 2005 vara på kraftigt nedåtgående och bensinpriset i USA var och är för framtiden oåterkallerligen på väg uppåt. När så Presidenten för USA-delen av motorcykelklubben lade ut en blänkare på nätet att han våren 06 tänkte köra klassiska sträckan HISTORIC ROUTE 66 så svarade jag och efter diverse dividerande via mail bestämde vi oss för att slå följe på färden.

Så var det klart. Inte en resa utan ett veritabelt ÄVENTYR. Ingen detaljplanering förutom bokningen av mitt flyg och min bokning av motorcykel via flybolaget KLM respektive MC-uthyrningsfirman EagleRider i Los Angeles. **Startdatum** för vår färd var förstås bestämd och detta till kl 10 sön 14 maj 2006 och **startpunkten** för äventyret var Grants Park i **Chicago**. **Slutpunkten** skulle bli Will Rogers memorial vid Ocean Avenue i **Santa Monica, LA CALIFORNIA**.

Temat för trippen var att "köra varje körbar km av vad som kunde letas upp av den gamla historiska Route 66" Letandet skulle ske via kartserien "Here it is" från amerikanska förlaget Ghost Town Press, en entusiastkarta för verkliga Highway 66 kalenderbitare. Inga andra planer var förutbestämda

ROUTE 66, även kallad The Mainstreet of America, planerades och byggdes med utgångspunkt från den anstormande bilismen på tjuo och trettioatalen precis som vårt eget vägnät och vår "Riksetta" utvecklades här i Sverige. USA och Sverige behövde nu vägar istället för kostigar och sträckan från Chicago till Los Angeles erhöll genom åren en särskild plats i alla amerikaners hjärtan, detta kanske med begynnelse i det "klistriga" namnet som så lätt fastnar på tungan.

Hursomhelst, ROUTE 66 kom att bli flyktdrömmen, drömmen om ett bättre liv i soliga Kalifornien kanske, ett jobb i växande Chicago, eller helt enkelt bara en dröm om att resa bort. Sol i Kalifornien och Jazz i glittriga St Louis. "I get my kicks on Route 66" blev en megahit för sångaren Nat King Cole på fyrtioalet och det som var verklighetens "Vredens druvor" på trettioalet blev också en flummig flyktdröm i Jack Keruac's "On the road" på femtioalet,

Omskriven, besjungen och älskad av miljontals amerikaner, president Eisenhower gjorde ändå processen kort med vägen som nu planerades bort till förmån för de modernare 4 till 8 filiga motorvägar som kallas "Interstates"

Det som i dag finns kvar av Route 66 är själva varumärket och så de bitar av gamla vägen som fortfarande leder till kvarvarande orter utmed den ursprungliga vägen. De bitar som

fungerar som service-vägar till de Interstates som nu ersätter gamla routen finns också kvar. Även diverse andra små sträckor underhålls fortfarande. I övrigt ligger den där och förvittrar. Så gör också många vidliggande ghost-towns, enskilda byggnader, broar och andra konstruktioner från den tid då det verkligen begav sig, från 1926 till 1977.

Prick kl åtta på morgonen den 14 maj dyker så Lorin Potter från Cedar Rapids upp, synlig tvärs över den breda gatan, på väg mot Best Western River North

Hotell på Ohio Street och i sällskap med vägvisaren Jason Bryant från lokala mc-klubben Windy City Vulcan Riders. Själv kom jag också från det hållet under gårdagens förmiddag, ensam körandes med hyrmotorcykeln jag hämtat i förorten Berwyn på Chicagos West Side.

Windy City kan vara både blåsig och vindlande, det sistnämnda inte minst för en turist och kanske då allra mest för en turist från Sverige. Trafiken i sig klarar man ju förstås, om man kommer från Malmö i alla fall. Värre än så blir det inte här heller men gatorna är långa och vindlande och utan Jason hade vi nog inte hittat startpunkten för trippen i korsningen Lake Shore Drive och Jackson Avenue. Här togs startfoto på gruppen och så.....WRAAAAOOOM mot äventyret.

Det är en härlig känsla som överväldigar mig. Gasande utmed de hisnande perspektiven i Chicagos inre delar på en Harley Davidson Road King. Fasaderna svarar på gaspådragen och

kastar ekon av härligt muller tillbaka och runt, runt och upp, upp mot den blåa himlen. Det ömsom blixtrar av sol i jätteskrapornas glasytor och skymmer av plötsligt mörker från skuggiga djupa gränder.

Fotgängare, bilar, bussar, och varutruckar möts under de rasslande tågen på högbanans loop eller ser ut över skimrande grönt vatten med små båtar som puttrar i kanalerna nedanför gågatan "the magnificent mile" och det lika magnifika utsiktstornet Sears.

Larmande, myllrande, bullrande och levande,

återgiven i underbart vackra vyer ter sig storstaden men målmedvetet banar sig ändå tre hojar vidare i vimlet. Arkitektdrömmarna från stadens pampiga innerdelar försvinner så sakta i blått töcken, bakåt, bakåt i Harleyns backspeglar medan enklare hus och rivkvarter uppenbarar sig där framför. Vi bävar lite under trafikljusens tunga armaturer som hotfullt dinglar i sina tunna svajande linor i blåsten ovanför Ogden Avenue. **Vi är på väg mot Bolingbrook och Joliet.**

Det syns först som en uppmaning på skyltar utmed vägen, en uppmaning att inte ta upp liftare. Sedan uppenbarar sin muren som sträcker sig högt upp och långt bort, precis intill och längs utmed vägen. Fängelset i Joliet. Trots den pampiga vyn avstår jag från att fotografera här. Det lämpar sig kanske inte. Det blir en paus i alla fall med vattenpåfyllning innan vi kör vidare mot staden Wilmington. Staten Illinois är platt och undantar man byggnaders och byars form och arkitektur liknar landskapet i mycket Skåne

Ett landmärke från 1960 utgör restaurangen Launching Pad i Wilmington med sin konstigt designade portalfigur Gemini Giant. Klassisk blir denna relik ändå inte p.g.a av sin ringa ålder men goda hamburgare serveras ju och stället har också blivit något av en samlingspunkt, inte minst för de allena resande som söker sällskap eller lift på den vidare färden mot söder. Då det hotar regn blir motellet Capitol City i Springfield nattläger på vår trippt allra första dag.

Om jag drömde denna natt så handlade det nog om resan alla kategorier, ja i alla fall om man åker som äventyrare. Större än denna klassiker kan det då inte bli och 400-mila trippen utmed Historic Route 66 är lika stor där över i USA som den uppfattas av oss här. Förutom vår karta skyltas vi således hela vägen genom alla 8 stater av speciella vägvisare som stolt förkunnar att visst, vi är på rätt väg och så kompletterat med den aktuella statens namn.

”HISTORIC MISSOURI 66 ROUTE” t.ex

Man påhejas dessutom hela tiden av en intresserad lokalbefolkning som hjälpsamt och glatt visar tillräta i allt vad man behöver veta och mer därtill. Ett stopp på en restaurang eller bensinmack blir gärna ett snack, såväl där som på ljugarebänken utanför vuruhuset Wal-Mart

Jag njuter också den amerikanska gästfrihetens första klass i och med mitt sällskap, värd och vägvisare Lorin Potter, eller ”Fly” som han vardagligen kallas. Fly är en van touringåkare som korsat kontinenten förr på sin MC lika lätt som han turat runt i hemtrakterna i Iowa. ”Du får se och uppleva mer än vad du kan smälta ändå på denna turen” sa Fly angående min fråga om omvägar till alla de ”turistfällor” som omger routen eller storstäderna som 66:an passerar. Metropoler som St. Louis visst, eller Memphis, Las Vegas men det är ändå en helt annan väg.

Routen har sin egen historia, sin egen kultur och sina minnen i form av dess otaliga ruiner upprustade eller inte. Bensinmackar, broar, runda lador, turist stopps och indian outposts. Chain of Rocks Bridge vid St Louis, the Round Barn i Arcadia, Big Blue Wale at Catoosa eller Jack Rabbit Indian Outpost i Arizona. Here it is... för den som läst författaren Michael Wallis klassiska bok och vägvisare ”Route 66 The Mother Road”

De och vi övriga som ju alla vill uppleva äventyret kör 200 miles per dag och landskapet skiftar dagligen till helt nya fantastiska vyer och miljöer, vyer som man eljest bara tycker sig minnas från barndomens matinéfilmer eller cowboyrullarna man upplevt i TV.

Droppstensgrottorna i Meramec, Illinois är dock en äkta attraktion även om de marknadsförs med en lika äkta rövarehistoria eller som "Jesse James Hideout"

Sann eller inte, sanningen är ju att från Illinois "skånska" slättland övergår landet nu till rena bergochdalbanan i West Missouri och North East Oklahoma. Hilly Billy country tar över här och det killar i magen i åtta timmar minst medan vi flyger upp och ned i de otroliga backarna.

halvtama Mule Deers som kommer på besök i skymningen.

Vithövdade örnar svävande i skyn och vilda kalkoner som värdigt och högdraget spankulerade omkring på marken, på sin vakt dock likt svenska fasaner samt harar, Jack Rabbits och jordekorrar, chepmonks i vild flykt mellan buskarna i öknen sågs mera frekvent men var naturligtvis svärfångade, även med kameran.

10 Cadillac begravda med nosen i sanden.

Stanley Marsh märkliga minnesmärke över 66:an inbjuder till både lekfull kurragömma och sakral begrundan. Detta monument från 1974 missar ingen som passerar på Interstate 40. CADILLAC RANCH finns märkt ut i berömda kartverket Rand McNally's Road Atlas, strax utanför och väst Amarillo.

Där ligger det också och i Amarillo finns även en annan berömd ranch nämligen BIG TEXAN Steak Ranch. Världens största

naturligtvis, störst på steaks och hamburgers. Ja, så sägs det.

Från Texas bär det nu i alla fall uppåt, uppåt i geografien och inte uppåt mot störst kanske men mot högre vyer och berglandskap. Bergslinjen Continental Divide binder samman Amerikas högsta toppar och delar av landet på höjden och landets nederbörd att rinna ut mot antingen Stilla havet eller Atlanten. Blåa berg och en färgrannare folklore. I städerna Tucumari, Santa Fe, och Albuquerque syns nu mexikanska sombreros, ponchos och serveras kryddstark mat.

Continental Divide är den linje som sammanför de högsta topparna i Amerika och avdelar regnvetar lösnad respektive västland. Loppet börjar i Rocky och slutar i Mexico och omfattar såväl Rocky Mountain som Sierra Madre

Förutom Oklahoma, är staterna New Mexico, Arizona och Kalifornien också områden där Indian Reservations ligger tätt och därmed finns det Indian outposts, tradingposts och marknader i stort antal utmed vägen. Restauranger, handelsplatser för souvenirer och indianskt hantverk, men också fyrverkerier och en brokig mångfald av andra ting försäljes här.

Two coffee, biscuits and gravy, please! Route 66 Cafe i Santa Rosa, New Mexico serverar i alla fall klassisk US frukost, vitt bröd, överhållt med salt pepprig vitsås med smulad korv. ...och till lunch på Abuelitas restarang i Bernalillo blev det sedan salta tortillasrullar med tonfisk och ...pepparsås. Waiter! Water Please!! Det blev ice-tee med citron serverat i blått glas. Släcker törst, är svalkande, vackert och gott. Amerikansk mat och dryck är värd ett särskilt kapitel men...nu vidare över Continental Divide som passeras i östra New Mexico, trippens kanske högsta

geografiska punkt och sedan bär det nedåt igen mot sten-öknen Painted Desert som ligger i Arizona

Följer man vägen genom denna national-park stöter man på den häpnadsväckande platsen Petrified Forest. Våldiga förstenade träd-stammar som tillsammans med sina mindre grenar ligger utströdda över marken. Hur de hamnat där efter att ha vuxit i en regnskog för miljontals år sedan hann vi aldrig ta reda på då det blåste en sandstorm i området och vi kom sent i väg mot natthärbärge i klassiska TeePee WigWam Village Motel i Holbrook.

En gång i tiden fanns

det sju stycken av dessa indianska tältbyar byggda i betong utmed vägarna men numera finns bara två kvar varav det andra finns i San Bernadino LA. Bägge dessa anläggningar är nyrenoverade och har allt man kan önska av bekvämligheter inklusive givetvis aircondition. Frukost serveras dock inte och det är relativt dyrt att husera här. För en riktig entusiast finns förstås inget val. Här måste man ha bott åtminstone en natt.

Holbrook, Winslow, Falstaff och Williams. Några mil från Winslow tar man gärna till vänster och besöker ett 50 000 år gammalt meteornedslag, ett jättesår i jordskorpan som uppe över den ofantliga kraterkanten har ett museum klängade och hängande över avgrunden, ett rymdcenter som med modern teknik kan berätta allt om just denna komet och alla andra också. Från Flaggstaff eller Williams kan man sedan göra en omväg till en ännu mera känd fördjupning i geografin, Grand Canyon. South Rim av canyonen ligger bara 80 km norr Williams.

Mycket av allt som finns på Routen kan man eljest köra förbi utan att bry sig men Snow Cap och Rusty Bolt skall man vara blind för att inte upptäcka där de ligger på

vänster sida i staden Seligman. Vad in i alla glödheta...är detta? Husen, fullkomligt översållade med konstigheter från tak till grund, är dessutom ständigt omgivna av parkerade turistbussar, bilar och motorcyklar. Ett myller av häpna, upprymda,

människor sorlar runt på gatan och på ställets alla vinklar och prång, i händerna balanserande Big Burgers och tillika gigantiska pappmuggar med dryck. "Sorry we're Open" förkunnar en neonskylt på etablissemang som bl.a serverar "cheeseburger with cheese" och "dead chicken". Växeln på din order lämnas kanske över till nästa kund i kön och på toan kan man se på TV. The clown of 66, Juan Delgadillo skapade och drev upp The Snow Cap från ingenting 1953 till dagens spektakulära succe, ett måste för alla som kör förbi eller finns i närheten. Butiken The Rusty Bolt säljer allt inom Rt 66 souvenirer och accessoarer

Seligman, Nelson, Truxton, Hackberry. Nu går det utför, brant utför och jag hajar till varje gång inför varningsskylten "Loose gravel" Nedförsbacke, motorcykel och lös grus. Självriskan för Harleyn är tusen dollar. I Kingman vänder vi så lättade uppåt igen mot fritidsområdet Hualapai Mountain Park på högre

höjder. Där är det svalare men nattsvart, klar himmel, campa i tält, det känns naturligtvis lite kyligt på morgonen.

Från Kingman kan man göra avstickare norrut upp mot turistfällorna Las Vegas och Hoover Dam. Det är inte långt. Det är härifrån också bara en dagsfärd till Los Angeles, om man nu inte tar gamla vägen vill säga, då tar det två, eller kanske tre dagar. För Fly finns

dock inget val, en dotter i San Fransisco väntar och vi skills åt efter två veckor och 490 mil på vägar och omvägar

Själv drar jag nu mot den lilla staden Oatman, en tidigare guldgrävarstad som sedan länge insett att guldet blivit till sand och pengar finns hos turisterna. Vägen dit går på en minst sagt sliten, knagglig serpentin utan räckan. Old Route 66 i

original och här har färdats millioner T-fordar, Studebakers och Cadillacs innan jag, med vettskrämd försiktighet, taxar Harleyn runt de otaliga branta hårnålskurvorna. Väl i Oatman kan jag dock pusta ut med en kall öl på saloonen och jag kan sedan gå runt och köpa allt man inte behöver, inklusive påsar med morötter att mata de många fritt kringströvande åsnorna (burros) med.

Jag hade också kunnat besöka ett gammalt gruvhål men drar ändå vidare, nu mot Topock där Coloradofloden korsas och sedan Needles som är första stad i den sista av de 9 staterna jag passerar på trippen. Jag är i California

Från Needles mot bosättningen Goffs i Mojaveöknen ja, sedan passeras Interstate 40 och här ligger en bensinstation där jag tankar fullt inför en färd rakt igenom ett ingenmansland på minst 12 svenska mil. Ortnamnen Essex, Cadiz, Amboy är bara ruiner från förr och ingen förutom en galen turist som jag förväntas passera här. Marine Corps Combat Center finns i öknen förstas och i Amboy stannade resande till på Roys Café en gång för länge sedan. En saltsjö finns i närheten och en krater för den som i dag vill stanna och uppleva naturfenomenen.

Hursomhelst, när jag stannat bara för att justera min hjälm dyker den här killen upp från ingenstans. Need help?

No, but thank you anyway! Killen med hojen som har "Harley Dangerous" målat på tanken försvinner då igen i diset där borta där vägen smalnar till ett streck och motordånet tystas av vindsuset genom de torra ökenbuskarna ...Åter ensam och färden går vidare mot Ludlow, Dagget, Barstow. I Barstow ligger en marinkårskola. Marinen har tränat ökenoperationer i Mojave ända sedan andra världskriget och gör så fortfarande. Penny Wise Inn är motellet som håller hus åt både eleverna på skolan och åt mig.

Kör mot San Bernadino den 29 maj som är måndag och sista dagen på Memorial Holiday, en långhelg och trafiken på Interstate 15 är intensiv. Långa köer och jag väjer av på 66:an mot Hodge, Helendale, Oro Grande, Viktorville. Detta är rätt väg för mig som kör Routen men en omväg för alla de som bara skall hem till LA via motorvägen. Dock är 66:an faktiskt nästan tom i dag varför det just denna dag går fortare att köra en gammal omväg än att ta Interstaten.

Två bröder McDonald byggde i slutet på fyrtioalet i San Bernadino en åttakantig legendarisk restaurang som visserligen inte längre finns kvar men tomten på E-Street ligger där och omfattar i dag ett museum för den intresserade. Jag kör dock förbi på väg mot indianbyn och motellet på Foothill Avenue för nattvila inför sista etappen på min resa Foothill Boulevard sträcker sig mil efter mil in mot Los Angeles och rakt genom alla de 15 förstäderna som efter San Bernadino fortsätter

med Rialto och slutar med Pasadena. Så långt var det lätt att köra men sedan kom rysaren. Pasadena Freeway, en tättrafikerad motorväg mitt inne i stan där jag hetsigt jagas på i en vrålande racertävling vars målgång jag bara kan hoppas är avfarten till Sunset Boulevard, en sträcka från påfarten vid Arcadia på ca 7 miles. Farten är uppe i över etthundratjugo km/tim och jag är klädd i en tunn kortärmad T-tröja. Freeway-färden där utsatthet verkligen känns inpå bara skinnet får dock ett lyckligt slut när jag ändå når rampen ned mot stadens lugnare gator och farten kan börja slås av. Phuh ja... tack o lov, det gick vägen. Nostalgiska tankar får fritt spelrum alltmedan Harleyn sakta och lugnt mullrar fram utmed de soliga Sunset och Santa Monica Boulevards.

Tre veckor och mer än 500 svenska mil passerar revy. Allt har faktiskt gått bra, fantastiskt bra, ja inte en skråma, inte ett fel, och inte ett ont ord om Harley Davidson. En drömräsa i ordets verkliga mening går mot sitt slut och jag har hela tiden känt mig på vägen och dess många fantastiska stoppställen som en hjälte i drömfabriken långt innan jag nu faktiskt kör rakt igenom detta Hollywood och Beverly Hills på routens allra sista kilometer innan slutpunkten vid Will Rogers Plaque i Palisades Park invid Ocean Avenue i Santa Monica, California

Stolt, utan att egentligen ha gjort en prestation, en textrad från ett skrytkort inköpt på Rusty Bolt kommer ändå för mig: **Wow, I made it, and I made it all the way, from Chicago to LA.**

Fakta: Route 66 är 2400 miles lång dvs ca 4000 km. Från den super-urbana miljön vid starten i Chicago tunnans civilisationen sakta ut för att bli allt lantligare, vildare och småningom övergå i ren öken, en miljö som så åter till slut förtätas till modern supercivilisation vid slutmålet, Los Angeles. Högsta höjd vid Continental Divide i New Mexico på ca 7195 feet = 2224 meter

Mat finns det gott om på otaliga näringsställen, god och mindre god men skräpmat är vanligast förekommande för resenärer utmed vägarna precis som i Europa. Kedjor finns, inte bara för traditionell snabbmat, utan även för glass såväl som för sockersöta muffins och munkar. Jänkare älskar socker. Bättre mat kostar mera. En vanlig lunch på en enkel sylta kostar med dryck, (is-te ?) skatt och dricks runt hundra sv kr. En hamburgermeny typ McDonald kostar ca 70

Min resa kostade för 24 dagar, netto 53 000:-

Flyg med förs. 8000:- Hyra motorcykel 21 dgr inkl. förs. och one way fee 3478 \$ ca 25 000:- Omkostnader 20 000:- (Dollarn stod i 7,40 SEK)

Läsa: Michael Wallis RUOTE 66 The Mother Road. ISBN 0-312-08285-1

Länkar: www.historic66.com www.legendsofamerica.com
www.eaglerider.com/
www.tour66.com/ <http://www.swansons.se/default.asp>